

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Kummer Ügyvédi Iroda (...., ügyintéző: dr. Kummer Ákos ügyvéd) által képviselt felperes neve (....) felperesnek, a Varga Ügyvédi Iroda (...., ügyintéző: dr. Varga Balázs ügyvéd) által képviselt Jövőnk a Tét Hagyományőrző Közhasznú Egyesület (2400 Dunaújváros, Martinovics u. 26.) I. rendű és II. rendű alperes neve (II. rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen személyhez fűződő jog megsértésének megállapítása iránt indított perében a Fejér Megyei Bíróság 2011. március 17. napján kelt, 27.P.22.033/2010/7. sorszámú ítélete ellen az alperesek 8. sorszám, a felperes 9. sorszám alatti fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az I. és II. rendű alpereseknek egyetemlegesen 37 500 (Harminchétezer-öt száz) forint együttes első- és másodfokú perköltséget.

Köteles a felperes az illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt 55 000 (Ötvenötezer) forint kereseti és fellebbezési illetéket az államnak külön felhívásra megfizetni.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperesek megsértették a felperes személyhez fűződő jogát a „J...” című H... I. évfolyam 5. számának 7. oldalán közölt „R...” című, valamint a www.....hu internetes honlapon megjelentetett azonos tartalmú és című cikk azon kitételével, mely szerint a felperes által az egyesület ellen egy korábbi cikk tartalma miatt tett feljelentésről a bíróság megállapította, hogy az alaptalan, mert a hírlevélben közölt tények tényszerűek. Az alpereseket eltiltotta a további jogsértéstől, továbbá kötelezte az I. rendű alperest, hogy az ítélet rendelkező részét a saját költségén jelentesse meg a „J...” című H...nek a határozat jogerőre emelkedését követően megjelenő első számában, valamint 15 napon belül tegye közzé a www.....hu portál főoldalán 30 nap időtartamra. Az ezt meghaladó keresetet elutasította.

Kötelezte az alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg az államnak külön felhívásra 27 000 forint illetéket.

Ismertette, hogy az I. rendű alperes D...ban „J...” címmel rendszeresen jelentetett meg hírlevelet. A II. rendű alperes 2010. februárjában kötött szerződést a www....hu domain név használatára, valamint internetes tárhely bérletére. Ez utóbbi tárhelyen jelennek meg az I. rendű alperes hírlevelei.

Tényként állapította meg, hogy 2010. április 10-én jelent meg a hírlevél március-április havi száma, amelyben az I. rendű alperes elnökének „E...” című cikke kapott helyet. A felperes, a cikkben említett H...ének elnöke, a cikkben közöltek miatt 2010. április 26-án feljelentést tett a rendőrkapitányságon rágalmazás és becsületsértés miatt. A Dunaújvárosi Városi Bíróság 2010. augusztus 4-én kelt és 24-én jogerőre emelkedett 2.B.271/2010/2. számú végzésével a Sz... M... - aki az I. rendű alperes törvényes képviselője - vádlott ellen rágalmazás vétsége miatt indított büntetőeljárást bűncselekmény hiányában megszüntette azzal, hogy az abban foglalt tényállítások a becsület csorbítására nem alkalmasak.

A „J...” című hírlevél szeptember-októberi számában az I. rendű alperes a „R...” című cikkben a következőket adta közre: „A dunaújvárosi rendőrségen feljelentést tett felperes neve egyesületünk ellen, aki a hírlevelünkben megjelentekkel kapcsolatosan rágalmazás vétségét fogalmazta meg. A rendőrség az ügyet bíróságra adta. A bíróság megállapította, hogy a feljelentés alaptalan, mert a hírlevélben közölt tények tényszerűek s ezáltal jogsértést nem követett el. A jogerőre emelkedés dátuma: 2010. augusztus 24.”.

Az ítélet ismertette továbbá, hogy a hírlevelet D... egész területén terítették, a lakosok postaládájában elhelyezték, továbbá ez a hírlevél változatlan formában közzétételre került a II. rendű alperes által üzemeltetett www....hu honlapon és ott még 2010. szeptember 22-én is megtalálható volt. A tényállás teljességéhez tartozik, hogy a II. rendű alperes a domain nevet 2010. október 18-án átruházta az I. rendű alperesre.

A felperes keresetében kérte annak megállapítását, hogy az alperesek megsértették a jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogait azáltal, hogy a kiadványban, illetőleg az internetes honlapon azt a valós tény, hogy a felperes által korábban a fenti kiadványban megjelentek miatt indított büntetőeljárást a Dunaújvárosi Városi Bíróság megszüntette, abban a hamis színben tüntette fel, hogy erre azért került sor, mert a bíróság megállapította, hogy a hírlevélben közöltek tényszerűek. Kérte az alperesek további jogsértésektől eltiltását, valamint elégtételadást a kiadványnak a határozat jogerőre emelkedését követő első számában, illetőleg az internetes portál főoldalán egy hónapon keresztül. Kérte továbbá az alperesek egyetemleges kötelezését 100 000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére. Keresetét azzal indokolta, hogy a cikk alkalmas volt arra, hogy a társadalomban a felperesről alkotott képet negatív irányba befolyásolja és a jóhírnevét sértse. A nem vagyoni kártérítési igényét azzal támasztotta alá, hogy a vonatkozó bírói gyakorlatnak

megfelelően köztudomású tényként - külön bizonyítás nélkül is - megállapítható volt, hogy a felperest kár érte.

A II. rendű alperessel szemben előterjesztett kereseti kérelmének jogalapjaként az elektronikus kereskedelmi szolgáltatások, valamint az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások egyes kérdéseiről szóló 2001. évi CVIII. törvény (Ektv.) rendelkezéseire hivatkozott.

Az alperesek a kereset elutasítását indítványozták. Hivatkozásuk szerint az I. rendű alperes törvényes képviselője helyesen mérte fel, hogy a feljelentést a büntetőbíróság nem találta alaposnak. Ehhez képest a megszüntetés oka a bizonyítottság vagy a bűncselekmény hiánya, illetőleg a becsületsértést nélkülöző jelleg és a „tényszerűség” kapcsolatát nem kellett felismernie.

A II. rendű alperes vitatta azt is, hogy az interneten megjelenő tartalmat módja lett volna befolyásolni, mivel a domain nevet az I. rendű alperesre az állított jogsértés időpontjában átruházta.

Mindkét alperes sérelmezte a nem vagyoni kártérítés jogalapját és összezszerűségét is, utalva arra, hogy a magát radikálisnak tekintő szervezet vezetőjének az erősebb kritikát is el kell viselnie.

Az elsőfokú bíróság ismertette a Ptk. 75. § (1) bekezdését, 78. § (1) és (2) bekezdését és kifejtette, hogy a cikkben az I. rendű alperes négy különböző kijelentést tett. Arról tudósított, hogy a felperes feljelentést tett ellene, és, hogy az ügy a bíróságra került, továbbá, hogy a bíróság megállapította a feljelentés alaptalanságát és végül mindez azért történt, mert a hírlevélben közölt tények tényszerűek. Az első három kijelentés tartalmát valósághűnek tekintette az elsőfokú bíróság, az utolsó körülmény azonban a tényeknek nem felelt meg, valótlan.

Nem találta megalapozottnak azt az alperesi védekezést sem, hogy a tényszerűség nem szinonimája a „valóságos” vagy „igaz” fogalmaknak és azzal sem értett egyet, hogy Sz... M... nem jogvégzett ember lévén nem ismerhette fel a büntetőeljárás megszüntetésének okát.

Mindezek alapján a Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontja szerint a jogsértést megállapította, és alkalmazta a b) és c) pont alapján az egyéb objektív jogkövetkezményeket is. A II. rendű alperes „felelősségét” azon az alapon látta megállapíthatónak, hogy a domain nevet magának regisztráltatta, a tárhely szolgáltatóval szerződést kötött és ő az, aki a hozzáférést biztosítja ahhoz, hogy a honlapra milyen tartalmat töltsenek fel.

Ugyanakkor nem tartotta megalapozottnak a felperes nem vagyoni kártérítési igényét, a Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja, 339. §-a és 355. § (1) és (4) bekezdése szerint. Megítélése alapján a nem vagyoni kártérítés megállapíthatóságához többlettényállás igazolása szükséges, amint arra a Legfelsőbb Bíróság az EBH.2002. 302. számú eseti döntésében is rámutatott.

Az eljárási illeték alapjául a kártérítési követelést vette figyelembe és a le nem rótt kereseti illetéket eszerint állapította meg, és kimondta, hogy a felek az egyéb költségeiket maguk kötelesek viselni.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen valamennyi peres fél fellebbezett.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének elsődlegesen a keresete szerinti megváltoztatását, és az alperesnek a 100 000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezését is kérte. Másodlagosan, szükség esetére kérte az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a nem vagyoni kártérítés körében újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását, az általa előterjesztett tanúbizonyítás lefolytatása érdekében.

Fenntartotta az elsőfokú eljárás során tett azon állítását, hogy az újságot a város egész területén terjesztették, és a személyes meghallgatása során tett nyilatkozatból is kitűnően számtalan támadás érte az újságcikk miatt.

A fellebbezési tárgyaláson előadta, hogy a Fővárosi Ítéltábla másik tanácsa 2011. május 17-én részítéletével részben megváltoztatta a H... felperesnek, Sz... M... I. rendű és II. rendű alperes neve II. rendű alperes ellen az első hírlevél kiadványban közöltek miatt indított perében a Fejér Megyei Bíróság által hozott 12.P.21.370/2010/10. számú ítéletét. Megállapította, hogy az I. rendű alperes azzal, hogy a „J...” című kiadvány 2010. március-áprilisi számában az „E...” című cikkben valótlanul állította, hogy a D... egy kávézóból, szinte páholyból nézték végig, ahogy nemzettestvéreiket elvezette a kivonuló rendőrség. Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és ebben a körben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

A felperes a másodlagos fellebbezési kérelmét úgy módosította, hogy szükség esetére részbizonyítás keretében kéri az elsőfokú eljárásban indítványozott H... N... tanúkenti meghallgatását. Kérte továbbá, hogy a perköltség körében kötelezze az alpereseket a közjegyzői tanúsítvány díjának megfizetésére is és megjegyezte, hogy a közlemény még ma is látható az interneten.

Az I. és II. rendű alperesek is az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset elutasítását kérték.

Megismételték, hogy a mondatot a felperes érezhette sértőnek, azonban a társadalom értékitéletét kell alapul venni. A II. rendű alperes felelőssége tekintetében az Ekertv. 7. és 13. §-át idézték, kiemelve, hogy az I. rendű alperes a feltöltött tartalmat előzetesen nem közölte a II. rendű alperessel, a feltöltést követő rövid időn belüli perindítás miatt a II. rendű alperesnek lehetősége sem volt az intézkedésre.

Fellebbezési ellenkérelmükben a nem vagyoni kártérítést illetően az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozták.

Az I-II. rendű alperesek fellebbezése alapos, a felperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást teljes körűen feltárta és helyesen hívta fel az alkalmazott jogszabályokat is, valamint jelölte meg azokat a kijelentéseket, amelyeknek a sértő jellegét és a valóságtartalmát meg kellett ítélni.

Az érdemi döntésével azonban a másodfokú bíróság nem értett egyet a következők miatt.

Az Alkotmány 61. § (1) bekezdése elismeri, és védelemben részesíti a sajtószabadságot, ugyanakkor az 59. § (1) bekezdése azt is kimondja, hogy a Magyar Köztársaságban mindenkit megillet a jóhírnév védelméhez való jog.

A személyhez fűződő jogok tiszteletben tartásának kötelezettségét általános érvennyel a Ptk. 75. § (1) bekezdése mondja ki. A 78. § (1) bekezdése rendelkezik arról, hogy a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is. A jóhírnév sérelmét jelenti a törvény szerint különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel, vagy való tényt hamis színben tüntet fel. Ez utóbbi egyebek mellett akkor áll fenn, ha valaki más személyt érintő közlést tesz, amely tényállítást fejez ki, továbbá a tényállítás objektíve valótlan és alkalmas az érintett értékelésének hátrányos befolyásolására.

A jelen esetben nem vitásan közlés történt, amely tényt fejez ki, nevezetesen, hogy a felperes által tett feljelentés - a büntető bíróság megítélése szerint - alaptalannak bizonyult. A közlés megjelölte ennek okát, miszerint a bíróság a rágalmozási ügyben a leírtakat tényyszerűnek találta.

A Ptk. ide vonatkozó indokolása szerint a hírnévrontást csak az objektív valóságnak meg nem felelő közlés valósíthatja meg. Ez a követelmény a valótlan tények továbbításán túl bekövetkezhet való tények közlésével is, amikor a valóságot a tények megtévesztő csoportosításával, egyes tényálláselemek elhallgatásával, rejtett utalásokkal, félreérthető megfogalmazással hamis színben tüntetik fel.

A perbeli esetben a közlés valóban nem felelt meg teljes mértékben az objektív valóságnak, mert a büntető bíróság az eljárást megszüntető végzését nem a bizonyítottság hiányára alapította, hanem azt állapította meg, hogy a hírlevél március-április havi számában leírtak még valóságuk bizonyítása esetén sem valósítanak meg bűncselekményt. A feljelentés sikertelenségének oka azonban az átlagolvasó számára jelentéktelen körülmény annak tükrében, hogy a bírói gyakorlat kifejtette a közlés értelmezésének szempontjait.

A Legfelsőbb Bíróság által a sajtó-helyreigazítási eljárásra kialakított, de az általános személyiségi jogi perekben - így a jelen ügyben is - megfelelően irányadó a közlés tartalmának megállapítása körében a PK. 12. számú állásfoglalás II. pontja. Eszerint a közleményt a maga egészében kell vizsgálni. A kifogásolt közléseket, kifejezéseket nem formális megjelenésük, hanem valóságos tartalmuk szerint kell figyelembe venni és az értékelésnél tekintettel kell lenni a társadalmilag kialakult közfelfogásra is. A jogvédelmet kérő személyének megítélése szempontjából közömbös részletek, pontatlanságok, lényegtelen tévedések nem adnak alapot a jogsértés megállapítására. Ebből a megfogalmazásból kiemelést érdemel az

általános társadalmi felfogás figyelembe vétele és kisebb pontatlanságok, lényegtelen részletek elhanyagolhatósága.

Az átlagolvasó szemszögéből tekintve a perbeli közlés lényege az a valós tény volt, hogy a feljelentés nem vezetett eredményre. Annak a jogi ismeretekkel nem rendelkező átlagember nem tulajdonít jelentőséget, hogy az eljárás megszüntetésére milyen okból, a bűncselekmény hiánya vagy a bizonyítottság hiánya miatt került sor.

A kifejtettek alapján a valótlanság, illetve a való tények hamis színben feltüntetése nem volt megállapítható, és a közlésből még kevésbé volt levonható egy olyan következtetés, miszerint a felperes a feljelentett személyt hamisan vádolta volna. A sérelmezett kitétel nem alkalmas arra, hogy a felperes társadalmi megítélését negatív módon befolyásolja. Erre tekintettel nem volt megállapítható, hogy az alperesek a Ptk. 78. § szerinti jogsértést valósítottak meg.

A Fővárosi Ítéltábla kiemeli, hogy a felperes által, a korábbi perrel kapcsolatban tett ténybeli kiegészítés megegyezik a másodfokú bíróságnak részben a periratokból, részben a Fővárosi Ítéltábla másik tanácsától szerzett hivatalos tudomásával, ennek azonban az ítéleti tényállásba való beemelése azért nem volt indokolt, mert a jelen ügy elbírálását, a hírlevél szeptember-októberi számában megjelent közlés tartalmának értelmezését nem befolyásolta. Ennek a megállapításnak nemcsak az az oka, hogy a peres felek személye a két ügyben csak részben volt azonos, hanem azért is, mert más tartalmú közlés megítélése volt indokolt az egyik és a másik ügyben.

Mivel ebben az ügyben az alperesek terhére a kifejtettek alapján a jogsértés nem volt megállapítható, a jogkövetkezmények alkalmazhatóságával - és így a felperesi fellebbezésben szereplő nem vagyoni kártérítés megítélhetőségével - kapcsolatban a másodfokú bíróságnak nem kellett állást foglalni és úgyszintén nem kellett kitérni az Ekertv. rendelkezéseinek értelmezésére sem.

A részbizonyítás lefolytatása sem volt szükséges a másodlagos felperesi fellebbezési kérelem szerint. E vonatkozásban az érdemi megítéléstől függetlenül, másodfokú bíróság csak utal arra, hogy a bírói gyakorlat szerint - amint azt a felperes helytállóan kiemelte - az ilyen összegben előterjesztett nem vagyoni kárigény köztudomású tényként is megállapítható.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a felperes keresetét mindkét alperessel szemben elutasította.

Az eredménytelenül fellebbező felperest perköltség viselésére kötelezte a Pp. 239. §-a szerint irányadó 78. § (1) bekezdése, 79. § (1) bekezdése szerint.

A perköltség az ügyvédi munkadíjat foglalja magában, amelynek összegszerűségét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése szerint a 4/A. § alapján árával növelt összegben állapította meg.

A perveztes felperes köteles továbbá megfizetni 27 000 forint kereseti illetéket, valamint az I. rendű alperest megillető személyes illetékmentesség [Itv. 5. § (1) bekezdés d) pont] miatt csak a II. rendű alperesre eső 18 000 forint és a felperes által le nem rótt 10 000 forint fellebbezési eljárási illetéket is a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint.

, 2011. június 2.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Fülöp Györgyi s.k.
előadó bíró

. Pullai Ágnes s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: